ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

«Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ»

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὥρμησε λοιπὸν μπροστὰ καὶ ἄνοιξε δρόμο μέσ' ἀπ' τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖο δὲν ἔδωσε καμμία προσοχὴ σ' αὐτόν.

Ἡ ὥρα ἐσήμαινε τέσσερες...

XVII

Οἱ λῦκοι ἐνεδρεύουν

Πολὺ πρὶν διαδραματισθοῦν ὅσα διηγηθήκαμε προηγουμένως, ὁ Νικόλας Πλουσέτ, ἀφοῦ ἄφησε καθὼς θὰ θυμᾶστε, τὸ Γουλιέλμο νὰ παραφυλάει ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Στραβοχέρη, ἐτράβηξε βιαστικὰ πρὸς τὸ παλάτι τοῦ κόμητος τῆς Θούνης.

Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἀντίκρυζε τὴ μεγαλοπρεπῆ στοὰ τοῦ μεγάρου κάτω ἀπ' τὴ λάμψη τοῦ φεγγαριοῦ, ὁ θυρωρὸς ντυμένος μὲ τὴ μεγάλη του στολὴ μὲ τ' ἀσημένια σειρήτια ἔβγαινε ἔξω κρατῶντας τὸ δόρυ του. Ἕνας σωματώδης ἄνθρωπος ἀκολουθοῦσε τὸ θυρωρό, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ τὸν ὁδήγησε ὡς τὴν ἐξωτερικὴ πύλη ξαναγύρισε μέσα.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Κοχεφὲρ, ὁ ὁποῖος, ὅταν ἀναγνώρισε τὸν Πλουσέτ, ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του.

— Ὦ! φτωχό μου παιδί, τοῦ εἶπε κλαίγοντας, εἴμαστε πολὺ δυστυχισμένοι! Κανεὶς δὲν εἶνε ἐδῶ.

— Κανεί! ξανάπε ὁ Πλουσὲτ χλωμιάζοντας.

Τότε ὁ Κοχεφὲρ διηγήθηκε στὸ μέλλοντα γαμπρό του ὅτι ὁ Ἄρχων τῆς Θούνης, ὁ ὁποῖος εἶχε εἰδοποιηθεῖ ἀπὸ νωρὶς ὅτι ὑπῆρχε φόβος ταραχῶν, ἐνόμισε καθῆκον του ν' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ κεῖ τὴ Δολόρα καὶ νὰ τὴν προφυλάξῃ ἀπὸ κάθε κίνδυνο. Γι' αὐτὸ τὴν ἔβαλε μέσα σ' ἕνα ἁμάξι κι' ἔφυγε μαζί της γιὰ νὰ τὴ συνοδέψῃ ὡς τὸν πύργο τοῦ Ἁγίου Ἀρκαδίου, ὁ ὁποῖος βρισκόταν τέσσερες λεύγες μακρυὰ ἀπὸ τὴν Τουραίνη.

— Καὶ πότε θὰ γυρίσῃ; ρώτησε ὁ Πλουσὲτ ὅταν ὁ Κοχεφὲρ τελείωσε τὴν κουβέντα του.

— Σὲ λίγες ὧρες· κατὰ τὰ ξημερώματα θὰ εἶν' ἐδῶ.

Ὁ Νικόλας ἔπιασε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ χέρια.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε; φώναξε μὲ λύσσα.

— Τί ἄλλο νὰ κάνουμε, ἀπάντησε ὁ Κοχεφέρ, παρὰ νὰ ὑπομένουμε καὶ νὰ περιμένουμε.

— Νὰ ὑπομένουμε! ξανάπε ὁ νέος μὲ λύσσα.

Κι' ἀφίνοντας τὸν Κοχεφὲρ ὅλη τὴν ὑπόλοιπη νύχτα, προσπαθοῦσε νὰ γίνῃ δεκτὸς ἀπὸ κανέναν δικαστὴ τῆς πόλεως, μὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἔδινε προσοχή. Ὁ φίλος μας εἶταν ἀσήμαντο πρόσωπο καὶ δὲν μποροῦσε ἕνας δικαστὴς νὰ διακόψῃ τὸν ὕπνο του γιὰ τὸ χατῆρι του.

Κατὰ τὶς τρεῖς τὸ πρωὶ ξαναγύρισε στὸ ζυθοπωλεῖο του. Σκυθρωπός, καταβεβλημένος, μὲ πυρετό, βυθίστηκε σ' ἕνα λήθαργο, ὁ ὁποῖος οὔτε ὕπνος εἶταν, οὔτε ἐγρήγορσις.

Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ φέγγῃ.

Ἠμέρωνε ἡ εἰκοστὴ τρίτη Αὐγούστου 1556.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούστηκαν ἀπ' ἔξω πυροβολισμοί, ἄγριοι ψαλμοί, βλαστήμιες καὶ κραυγές.

Ὁ Νικόλαος ὕψωσε τὸ κεφάλι του, χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ. Οἱ κραυγὲς αὐτὲς εἶχαν χευτήσει στ' αὐτιά του, μὰ χωρὶς νὰ τὸν κίνουν νὰ προσέξῃ, χωρὶς νὰ τὸν τραβήξουν ἀπὸ τὴν βύθισή του. Δάκρυα κυλοῦσαν ἀπάνω στὰ μάγουλά του. Τὰ σκούπισε μὲ θυμὸ καὶ καθὼς ἔκανε αὐτὴ τὴν κίνηση, τὰ μάτια του καρφώθηκαν ἀπάνω στὸ χρυσὸ δαχτυλίδι ποὺ φοροῦσε στὸν παράμεσο τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ.

Τότε σὰ μιὰ ἀστραπὴ νὰ φώτισε τὸ λογικό του, πετάχτηκε ὁλόρθος. Ὁ Νικόλαος θυμήθηκε: Τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ τοῦ τὸ εἶχε χαρίσει ὁ ἄγνωστος γι' αὐτὸν Ἰσπανὸς —ὁ δὸν Διάζ— ποὺ τὸν εἶχε σώσει ἀπὸ τὰ χέρια τῶν διαμαρτυρομένων.

Καί, χαρίζοντάς τού το, τοῦ εἶχε πεῖ:

«Ἂν ποτὲ κανένα δυστύχημα σὲ ἀπειλήσῃ, ἔμπα κατὰ τὴν αὐγὴ στὴ Μητρόπολι, βάλε τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ στὸ ἁγιαστήριο τῆς Παναγίας καὶ ἀμέσως μιὰ μυστηριώδης βοήθεια θὰ σὲ προστατεύσῃ....»

Ὁ Πλουσὲτ τὰ θυμήθηκε ὅλ' αὐτά. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι δὲν πίστευε καὶ πολὺ στὴ μυστηριώδη αὐτὴ προστασία, μὰ, τελοσπάντων, εἶχε μίαν ἐλπίδα.

Γι' αὐτὸ καὶ βγῆκε τρέχοντας ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Οἱ δρόμοι εἶταν γεμάτοι σπασμένες εἰκόνες, ἁγάλματα καὶ σταυροὺς, μὰ ὁ Πλουσὲτ οὔτε κὰν ἐπρόσεξε ὅλ' αὐτά.

Ἔτρεχε, ἔτρεχε, πετοῦσε..

Ἀνοίγοντας δρόμο μέσ' ἀπ' τοὺς γέρους καὶ τὶς γυναῖκες ποὺ ἔκλαιγαν οὐρλιάζοντας γιὰ τὴν ἱεροσυλία ποὺ γινότανε, ἔφτασε στὴν πλατεία τῆς Παναγίας.

Ὁ Πλουσὲτ ἄρχισε νὰ τρέχει.

Ἐκεῖ πιὰ ἡ καταστροφὴ εἶταν τόσο μεγάλη ὥστε δὲ μπόρεσε νὰ μὴ σταθεῖ καὶ νὰ προσέξῃ.

Οἱ διαμαρτυρόμενοι εἶχαν τελειώσει τὸ ἔργο τους. Χωρὶς νὰ ξέρουν τί κάνουν, φανατισμένοι ἀπὸ τοὺς ἐνδιαφερομένους, εἶχαν καταστρέψει, ὡς εἴδωλα δῆθεν, τὶς εἰκόνες, τὰ ἐμβλήματα καὶ τὰ ἁγάλματα τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας καὶ τῶν ἁγίων.

Ἔπειτα μὲ ἥσυχη τὴ συνείδησή τους, βέβαιοι ὅτι εἶχαν κάνει ἔργο θεάρεστο, ἀπεσύρθησαν ἥσυχα.

Ἀλλὰ μόλις αὐτοὶ ἀποτραβήχτηκαν, πεντακόσιοι ὡς ἑξακόσιοι κακοῦργοι, ποὺ οὔτε καθολικοὶ εἶταν, οὔτε διαμαρτυρόμενοι, ἀλλὰ ἄνθρωποι τῆς ἀγχόνης, ξεχύθηκαν μέσα στὴν πόλη.

Πρέπει ἐδῶ νὰ ἐξηγήσουμε ποιοὶ εἶταν οἱ κακοῦργοι αὐτοὶ καὶ ἀπὸ ποὺ προήρχοντο. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη κανένα κράτος δὲν εἶχε μόνιμο στρατό. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἐπειδὴ στοὺς πολέμους παρουσιαζόταν ἀνεπάρκεια τῶν ἀνδρῶν, κάθε κράτος βρισκόταν στὴν ἀνάγκη νὰ προσλαμβάνῃ μισθοφόρους, οἱ ὁποῖοι συνήθως ἦσαν τυχοδιῶκτες, ἀλῆτες, κλέφτες, δολοφόνοι, περιφερόμενοι ἀπὸ κράτος σὲ κράτος, κατὰ στίφη. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι ἐξέλεγαν μόνοι τους ἕνα σύντροφό τους ποὺ τὸν ὀνόμαζαν λοχαγὸ γιὰ νὰ τοὺς χρησιμεύει ὡς ἀρχηγὸς ἐν καιρῷ εἰρήνης, ἐφόσον ἐν καιρῷ πολέμου, ὑπήγοντο ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατεύματος στὸ ὁποῖο ὑπηρετοῦσαν.

Ὅταν δὲν εἶταν πόλεμος, οἱ μισθοφόροι αὐτοὶ γινόντουσαν πληγὴ γιὰ τὸν τόπο τὸν ὁποῖο εἶχαν ὑπηρετήσει καὶ ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία τοῦ ὁποίου εἶχαν ἀπολυθεῖ. Φορολογοῦσαν τοὺς φτωχοὺς κατοίκους τῶν πόλεων καὶ τῶν χωριῶν, δολοφονοῦσαν, ἔκλεβαν ἀτιμωρητεὶ γιατὶ εἶταν ἀδύνατο τὸ κράτος νὰ τοὺς ἐπιβληθῇ.

Κατὰ τοὺς μεγάλους πολέμους τοῦ Καρόλου Α'. πολλὲς χιλιάδες ἀπὸ τοὺς ἀλήτας αὐτοὺς εἶχαν στρατολογηθεῖ ἀπὸ τὰ ἱσπανικὰ στρατεύματα. Ὅταν ἐτελείωσαν οἱ πόλεμοι εἶταν πιὰ ἀδύνατο νὰ τοὺς διαλύσουν. Καὶ ἔτσι οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς συμμορίες αὐτὲς ρίζωσαν στὸ Βέλγιο καὶ τὴν Ὁλλανδία, ὅπου ζοῦσαν μὲ λῃστεῖες.

Καὶ μετὰ δεκαπέντε ἀκόμη χρόνια βρισκόντουσαν ἐκεῖ.

Ἀπ' αὐτοὺς εἶταν κ' οἱ πεντακόσιοι ἢ ἑξακόσιοι κακοῦργοι ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω. Ὅταν ὁ Πλουσὲτ ἔφτασε στὴν πλατεία τῆς μητροπόλεως, ἐκεῖνοι ἐλεηλατοῦσαν τὴν ἐκκλησία.

Ἔσπαζαν, συνέτριβαν, δὲν ἄφιναν τίποτε στὴ θέση του.

Αὐτὰ ὅμως ὅλα δὲν ἔκαναν τὸ φίλο μας νὰ λιγοστέψῃ τὴν ὁρμή του. Πέρασε σπρώχνοντας μὲ τοὺς ἀγκῶνας τὸ βρωμερὸ ἐκεῖνο πλῆθος ποὺ ἔφραζε τὸν πρόναο.

Μόλις ἀντελήφθη καλλίτερα τί συνέβαινε ἔνοιωσε τὸ αἷμα ν' ἀναβράζῃ μέσα του.

Μπαίνοντας μέσα, ἔστρεψε χωρὶς νὰ θέλῃ τὰ μάτια του μπρὸς τὸ ἁγιαστήριο τῆς Παναγίας, ψάχνοντας νὰ βρῇ τὸ μεγάλο λευκὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ ὁποῖο εἶχαν ὁρκιστεῖ μὲ τὴ Μαγδαληνὴ αἰωνία ἀγάπη.

Τὸ ἄγαλμα εἶταν σωριασμένο καταγῆς. Τρεῖς ἀλῆτες τὸ εἶχαν δέσει μ' ἕνα σχοινὶ καὶ τὸ τραβοῦσαν γελῶντας καὶ κραυγάζοντας. Ὁ θυμὸς ἔκανε τὸν Πλουσὲτ νὰ μανιάσῃ.

Χωρὶς νὰ σκεφτεῖ τίποτε ἅρπαξε ἀπὸ κάτω μιὰ ἀκονισμένη ἀξίνα, τὴ σήκωσε καὶ χτυπῶντας μὲ δύναμι ἔκοψε τὸ σχοινί. Οἱ δυὸ ἀπὸ τοὺς ἀλῆτες ἔπεσαν κάτω, καθὼς κόπηκε τὸ σχοινί. Ὁ τρίτος ὁρμησε κατὰ τοῦ Πλουσὲτ ἀφρίζοντας.

Μὰ ὁ ζυθοπώλης τὸν πρόλαβε καὶ τὸν χτύπησε μὲ τὸ μαχαῖρι του καὶ ἀμέσως βγῆκε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.

Ἀλλὰ μόλις πέρασε τὸ νάρθηκα, εἶδε ὅτι ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος τῶν κακούργων ἔτρεχε πίσω του φωνάζοντας:

— Προδότης!... Προδότης!... Θάνατος στὸν κατάσκοπο!...

Ὁ Πλουσὲτ ἀντελήφθη ὅτι εἶταν χαμένος. Γι' αὐτὸ στρέφοντας πίσω του φώναξε:

— Μακρυά! ὅποιος μ' ἀγγίξει.

Ἀλλὰ δὲν πρόφτασε ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράση του. Κάποιος βύθισε τὸ μαχαῖρι του στὴν πλάτη του.

Τότε, ἀφρίζοντας, σήκωσε τὴν ἀξίνα, τὴν ἔφερε ἕνα γῦρο κι' ἄρχισε νὰ χτυπᾷ. Τρία τέσσερα κεφάλια συνετρίβησαν ἀπὸ τὰ τρομερὰ χτυπήματά του. Τότε, ἐνῷ οἱ κακοῦργοι παραμέριζαν, ὁ Πλουσὲτ ἄρχισε νὰ τρέχει καὶ πῆγε καὶ στάθηκε στὸν τοῖχο τῆς μητροπόλεως, ἔχοντας ἔτσι ἀσφαλισμένα τὰ νῶτα του. Ἐκεῖ, συγκέντρωσε ὅλες του τὶς δυνάμεις του κι' ἄρχισε νὰ φωνάζει:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!... Μὲ σκοτώνουν... Πολῖται τῆς Τουραίνης, μὲ σκοτώνουν!

('Ακολουθεῖ)